

Skarżący argumentują, że gdyby Rada i Komisja nie naruszyły powyższych zasad i zobowiązań, rozporządzenie nr 2320/1997 nigdy nie zostałyby przyjęte a skarżący nie ponieśliby szkody nim wyrządzonej. Skarżący dochodzą wobec tego odszkodowania, które w przypadku pierwszego skarżącego polega na zwrocie zapłaconych przezeń na podstawie rozporządzenia nr 2320/1997 kwot ceł oraz rekompensacie utraconych korzyści. Drugi skarżący dochodzi odszkodowania w zakresie zapłaconych przezeń na podstawie rozporządzenia nr 2320/1997 kwot, zarobku utraconego w wyniku niewypłacenia mu wynagrodzenia z tytułu pełnienia funkcji dyrektora, rzekomo poniesionych kosztów sądowych jak również w zakresie doznanej krzywdy.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2320/97 z 17 listopada 1997 r., Dz.U. L 322 z 25.11.1997, str. 1.

(²) 2003/382/WE Decyzja Komisji z dnia 8 grudnia 1999 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 Traktatu WE (Sprawa IV/E-1/35.860-B stalowe rury bez szwu)(ogłoszona w dokumencie numer C(1999) 4154), Dz.U. L 140 z 6.6.2003, str. 1.

(³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów nie będących członkami Wspólnoty Europejskiej, Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1.

(⁴) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1322/2004 z dnia 16 lipca 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) Nr 2320/97 w nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących między innymi z Rosji i Rumunii, Dz.U. L 246 z 20.7.2004, str. 10.

Skarga wniesiona w dniu 25 października 2004 r. przez Nomura Principal Investment plc i Nomura International plc przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-430/04)

(2005/C 31/48)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 25 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona przez Nomura Principal Investment plc i Nomura International plc, reprezentowane przez adwokatów C. D. Ehlermanna, F. Louisa, A. Valle-riego, G.A. Gutermutha i C. Duvernoy'a, skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie pomocy państwa nr sprawy CZ 46/2003 – Republika Czeska (Investiční a poštovní banka, a.s.);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja została podjęta w ramach procedury ustanowionej w sekcji 3 załącznika IV do Traktatu o przystąpieniu do Unii Europejskiej w sprawie badania przez Komisję środków pomocy państwa, przyjętych przez nowe Państwa Członkowskie przed ich przystąpieniem i notyfikowanych Komisji przez władze tych państw przed 1 maja 2004 r. Zaskarżona decyzja określa środki pomocy, jakich Republika Czeska udzieliła przed akcesją na rzecz czeskiego banku Ceskoslovenska obchodni banka („CSOB”), jako nie „mające zastosowania po przystąpieniu” w rozumieniu sekcji 3 załącznika IV do Traktatu o przystąpieniu i z tego względu nie będące przedmiotem badania Komisji ze względu na materialno-prawną zgodność z unijnymi regulacjami w zakresie pomocy.

Skarżąca podnosi, że powinno nastąpić stwierdzenie nieważności tej decyzji, ponieważ przedmiotowe, czeskie środki pomocy mają zastosowanie po przystąpieniu. Zdaniem skarżącej, zaskarżona decyzja naruszyła sekcję 3 załącznika IV do Traktatu o przystąpieniu, art. 253 WE, art. 88 WE i rozporządzenie 659/1999 (¹) poprzez przyjęcie błędnej definicji „środków mających nadal zastosowanie” po przystąpieniu.

Skarżąca podnosi ponadto, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja wykroczyła poza swe kompetencje naruszając sekcję 3 załącznika IV do Traktatu o przystąpieniu i art. 88 WE poprzez zredefiniowanie pojęcia „środków mających nadal zastosowanie” w celu uniknięcia badania środka przyjętego przez przystępujące państwo, który pozostałby w zakresie definicji tego pojęcia, uprzednio stosowanej przez Komisję.

Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja popełniła błąd co do prawa i naruszyła sekcję 3 załącznika IV do Traktatu o przystąpieniu i art. 88 WE poprzez zaniechanie wszczęcia formalnej procedury dochodzenia pomimo dalszego istnienia otwartych i nierozwiązanych kwestii faktycznych i wielu wątpliwości dotyczących zgodności z prawem notyfikowanych środków. Komisja popełniła również błąd co do prawa poprzez błędne zastosowanie, w przypadku gwarancji ryzyka procesowego i innych żądań wydanych przez czeski Bank Narodowy na rzecz CSOB, swej definicji co do możliwości stosowania po przystąpieniu przedakcesyjnych środków pomocy udzielonych przez Republikę Czeską. Wreszcie, Komisja popełniła błąd zarówno co do prawa jak i co do faktu poprzez brak przeprowadzenia poprawnego dochodzenia w zakresie faktów związanych ze środkami pomocy udzielonymi przez państwo czeskie na rzecz CSOB.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) Nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1.